

шията, изплезило езикъ отъ горещината. То ме позна и прибѣгна, като че нищо да не е било, виеше се около краката ми и умилно рѣмжеше. То останало живо, а тамъ, въ обора, азъ съмъ хвърлилъ камъка въ глина.

Сърдцето ми биеше до болка. Азъ се задушавашъ отъ жалостъ и срамъ. Вижъ каква била работата: азъ, човѣкътъ, отъ злоба къмъ човѣка, решихъ да убия едно животно, което съ нищо не бѣ виновно. А това животно, което азъ подложихъ на страшни мъчения, забравило всичко и иде при менъ съ пълно довѣрие.

Кучето се оказа много по-добро отъ човѣка. Азъ съзнахъ това и почувствувахъ къмъ него обичъ и уважение, и оттогава почнахъ да се отнасямъ съ чувства на дълбоко уважение къмъ всички животни. Не смѣтахъ вече животнитѣ за неодушевенъ предметъ и по-светихъ цѣлия си животъ да ги наблюдавамъ и изучавамъ

*

Много години скитахъ по свѣта съ моитѣ дресирани животни. Дѣлихъ съ тѣхъ скиталчески животъ и често, особено въ първитѣ години на моитѣ пътувания, спѣхъ заедно съ тѣхъ въ конюшната, а въ голѣмитѣ градове, когато спирахъ въ хотелъ, при менъ на леглото, по стеницѣ, по шкафоветѣ и дрешницитѣ се прибираха моитѣ пернати и четириноги другари. И често, като сравнявахъ хората и животнитѣ, намирахъ, че у последнитѣ има повече човѣщина.

Въ моята звѣрилница всѣки може да види въ разни положения вълка съ козела, мечката съ свинята, орела и невѣстулката, фотографски снимки на моята „мирна конференция“, гдето на една маса ядатъ най-различни животни: лисица, пѣтелъ, орелъ, прасе, мечка, козелъ, куче. Тѣ всички обѣдватъ при менъ, наредени единъ до другъ. И като ги гледамъ тъй, иска ми се да извикамъ на цѣлия свѣтъ:

— Хора, вземете примѣръ отъ моитѣ животни